

Muistelma Kaarlo Sarkiasta oppilaana.

Syksyllä 1921 tulin Tyrvään yhteiskoulun saksan ja ranskan kielen opettajaksi — vuoden ajaksi, koska siirryin syksystä 1922 Oulun lyseoon. Tyrvään yhteiskoulun silloisen VII luokan oppilaiden joukossa (heitä oli 7 poikaa sekä 1 tyttö, joka pian erosi koulusta) kiinnitti huomiotani lahjakkuudellaan hienopiirteinen, vaaleatukkainen, hintelähkö nuorukainen nimeltä *Kaarlo Sulin*. Pian kuulin, että hän oli naapuripitäjästä Kiikasta kotoisin oleva orpo poika, joka tuli toimeen siten, että ohjaili koululaisten lukuja. Sinä vuonna hän asui apteekkari Bäckmanin perheessä valvoen perheen lukuisain lasten läksyjä. Myös kerrottiin, että hän kirjoitteli ahkerasti runoja toverikunnan lehteen. Hän oli luonteeltaan erittäin miellyttävä: vaatimaton, melkein pä arka, ahkera ja tunnollinen, lyhyesti mallioppilas, joka lienee ollut hiukan heikempi vain matemaattisissa aineissa.

Kieliin hänellä oli erikoinen taipumus. Saksan kielessä hän sai heti kiitettävän arvosanan 9 ja ranskan kielessä hän saavutti erinomaiset tulokset. Syksyllä ranskan lukijoita oli kaksi, mutta marraskuusta lähtien (luokan ainoan tytön erottua) Sulin yksinään opiskeli ranskaa luokallaan. Näin päästiin sangen pitkälle. Söderhjelm—Töttermanin tunnettu kielioppi luettiin kokonaisuudessaan. Ahkerasti kirjoitettiin käännöksiä suomesta ranskaksi ja päinvastoin. Lukukirjana oli Nyströmin

Ranskankielen alkeiskirja, joka luettiin kappaleesta 46 loppuun. Tässä kirjassahan on vaikeitakin kappaleita; siksi se lienee nykyisin joutunut pois käytännöstä. Monet proosakappaleet ovat tyyllisesti korkeata tasoa: edustettuina ovat esim. Anatole France, Théophile Gautier, Prosper Mérimée, A. Thiers, A. Aulard, Paul Alexis, Alphonse Daudet, O. Mirbeau, Chateaubriand ja Gabriel Hanotaux. Runoja on vähän ja monet niistä lyhyitä mietelmiä. Runoista mainittakoon La Fontainen *La grenouille qui veut se faire aussi grosse que le boeuf*, Sully Prudhommen kaunis *La fraternité*, Déroulèden sotaruno *En avant*, Hugon vaikuttava *Le vieillard et le soleil*, Béranger'n sievä *Le retour dans la patrie* ja lopuksi Rouget de l'Islen *La Marseillaise*. Mieluisaa oli käännettäessä todeta Sulinin hyvä kieli- ja tyyliäisti. Kun hän lisäksi äänsi ranskaa oikein hyvin (hänellä oli muuten kaunis ääni, vaikkei hän liene ollutkaan laulaja) ja kun hän kirjoituksissaankin kevätlukukaudella sai pelkkiä kiitettäviä arvosanoja, annoin hänelle keväällä arvosanaksi täyden 10. Tämän arvosanan hän kuulemma sai pitää seuraavana vuonnakin, koska minulle kerrottiin, että Sulinin ollessa VIII luokalla silloinen kouluneuvos, tohtori Nyström, oli käynyt erikoisesti tutkimassa hänen ranskan kielen taitoaan ja lausunut tuloksena: »Kyllä se poika kymppinsä ansaitsee». Ylioppilaskirjoituksissa hän muuten saksan lisäksi, jossa sai l:n, kirjoitti ylimääräisesti ranskan, jossa sai a:n.

Kevättutkinnossa 1922 annoin Kaarlo Sulinille muistoksi hyvästä ranskan kielen opiskelusta Alphonse Daudet'n »*Tartarin de Tarasconin*». Senjälkeen tapasin hänet vain kerran, Tampereen asemalla. Mutta sitä kiinnostuneempana seurasin myöhemmin hänen nousuaan suomalaisen runotaiteen huipuille.

H. Kuusinen.